

τὴν εὐθύτητά του, τὸ σθένος του, τὸ ἀποφασιστικόν του. Ἔδωκαν ἀφορμὴν νὰ γνωρίσωμεν καλλίτερον καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς λαοφιλήτους ἀδελφούς του, νὰ τοὺς ἀγάπησωμεν ἔτι περισσότερον καὶ ν' αὐξήσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τὸν Βασίλεα, εἰς τὸν ὅποιον χρεωστοῦμεν τοὺς εὐέλπιδας τούτους βλαστούς τοῦ θρόνου του.

Χάρις εἰς αὐτούς ἡ ὑπόθεσις τῶν διεθνῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἀρχίζει ὑπὸ καλοῦς αἰώνους. Εὐχασθε καὶ τὰ τέλη της καλῆς, διὰ νὰ μὴ ὀσθῆ ποτὲ αἰτία μετανοίας εἰς οὐδένα τῶν εἰς αὐτὴν ἀναμιχθέντων.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΓΙΑΛΛΙΝΑ

ΚΑΙ

ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΤΟΠΑΛΗ

Εἶδες κάπου, πρὶν ἢ μέρα
Πρὶν τὸ βράδυ ἀρχίσῃ ἀκόμα,
Ροδοφώτιστον αἰθέρα
Νὰ παρώμοιασε ποτὲ
Μὲ τῆς νύφης σου τὸ χρῶμα,
ἽΩ ζωγράφε ξακουστέ;

Σὰν τ' ἀστέρια εἶναι βγαλμένα,
Σὰν οἱ ζέφυροι σιγᾶνε,
Εἶδες πέλαγο κάνενα
Μὲ κατάστρωτα νερὰ
Τ' οὐρανοῦ καθρέφτης νᾶναι
Ἵς τ' ἀγγέλου σου ἡ θωριά;

Δὲν τὴν ἤξερες, καὶ λέω
Πῶς, δουλεύοντας μ' ἐλπίδα
Ν' ἀγναντέψης ἓνα Ὁραῖο
Ποῦ σὸ νοῦ σου εἶχες βαθειά,
Ἄπ' τὰ δάχτυλα ἡ γραφίδα
Θὲ νὰ δῶπεσε συχνά;

Ναί· ποτὲ της δὲν ἠμπόρει
Κρούα, πιστὰ νὰ ζωγραφίζῃ
Οὐρανοὺς, πεδιάδας, ὄρη,
Βράχους, πέλαγα, χωρὶς
Δάμψη νέα νὰ τοὺς χαρίζῃ
Κ' ἓνα φύσημα ζωῆς.

Νοῦς, καρδιά καὶ τέχνη ἀντάμα
Πῶς σὲ λίγο ἤθελαν φτάσῃ
Νὰ μᾶς δείξουν τέτοιο θᾶμα,
Ἄν, στὴ μέση ἀπ' ἄλλο φῶς,
Ὁνειρόπλαστο κοράσι
Δὲ σοῦ πρόβαινεν ὀμπρός;

Ἄλλ' ἡ τέχνη μᾶς ἐφάνη
Πλέον 'ς ἐσὲ δυνατωμένη
Σὰν ἐβγαῖκε ἀπὸ τὴν πλάνη.
Καὶ μία κόρη ἀληθινή
Θεῖο της πρότυπο ἔχει γένη
Καὶ ὀδνηγίτρα της πιστή.

Ἀπὸ ἔρωτα ὡς τὰ βάθη
Λέω τὸ στήθος σου νὰ ἐκάν,
Μόλις γύρισε νὰ μάθῃ
Τέχνη τέτοια ἡ λυγερόν,
Καὶ σοῦ κάθισε στὸ πλάι
Μὲ μίαν ὄψιν ἀγγελικῆ.

Μάτι ἀνθρώπινο, σὰ φτάσῃ
Νὰ χαρῆ τὰ ἔργα ἐκεῖνα
Ποῦ ἀπὸ τότες ἔχεις πλάσῃ,
Θὰ ξανοίξῃ φανερὰ
Τῆς ἀγάπης τὴν ἀχτίνα
Καὶ στοῦ βράχου τὴν ἐρμιά.

Στὴ χαρὰ ποῦ σὲ προσμένει
Μῆν, ὦ φίλε, ξαστοχίσης
Πῶς ἀγνή σου ἐρωτεμένη
Πρώτη ἐστάθηκεν αὐτὴ
Ὅπου στ' ἀψυχα τῆς φύσης
Δίνει ἀντάμα σου πνοή.

Τώρα τρέχα θαρρεμένος
Νέα στὴ γῆ ζητώντας κάλλη,
Τί, σὰν εἶσαι ἀποσταμένος,
Θάχης θεῖα παρηγοριά
Ν' ἀναπαύης τὸ κεφάλι
Σὲ γλυκύτατη ἀγκαλιά.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ¹

ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΩΝΟΔΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

10) *Κρίνος καὶ Ῥοδοῦλα*. Βοσκὸς κηθήμενος ὑπὸ ἰτέαν παίζει φλογέραν, ἐν ᾧ ἀφροπλασμένη βοσκοπούλα, ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ χόρτου, στηρίζει εἰς τὰ γόνατά του τὴν ξανθὴν κεφαλὴν της. Ὁ Κρίνος (ὁ βοσκὸς) γεμίζει μὲ τρυφερὰ φιλήματα τὸ πρόσωπον καὶ τὸν μαρμαρίνον λαιμόν της· τὸ δὲ στήθος της κλονίζεται ἐκ τῆς ταχείας ἀναπνοῆς. Ὁ Κρίνος ἀναλαμβάνει τὴν φλογέραν του καὶ «τ' ἀηδόνι ποῦ κελαδοῦσε 'ς τὴν ἰτιά ἔπαψε γιὰ ν' ἀκούσῃ, καὶ ἡ φύσις τόσο ζωογονήθηκε ποῦ ἄπλωσε ὁ Ζέφυρος τὰ φτερά του καὶ ἔσμιξε 'ς τὴν ἡσυχὴ μελωδία τοῦ βοσκῶ τοῦ κελάρυσμα τοῦ ῥυακίου μὲ τῶν ἰτιῶν τὸ ψιθύρισμα». Ἄλλ' εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ ῥυακίου ἀνοίγονται τὰ καλάμια καὶ ὁ Μῆτρος, ὁ κατασκοπεύων τὴν ἐρωτικὴν σκηνήν, φεύγει κλαίων καὶ μὴ στρέφων νὰ ἴδῃ τὸν τόπον εἰς τὸν ὅποιον δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον. Ἡ Ῥοδοῦλα ἦτο μνηστὴ του καὶ ὁ Κρίνος ἀδελφός του.

Τὸ διηγημάτιον τοῦτο συνδέει τὴν ψευδῆ χάριν τῶν ἐπιτετηδευμένων πραγμάτων μετὰ τῆς εἰδυλλιογραφικῆς κοινοτοπίας τῶν Μήτρων, τῶν κωδωνισμάτων καὶ τῶν βελασμάτων· δείγματα ὕφους· «τὴν ἀρμονίαν ἐρρυθμίζαν τὰ βελάσματα» οἱ ὀδόντες παραβάλλονται πρὸς «δύο σειρὲς σταγόνων ἀδαμαντίνης δρόσου». Τὸ κάλλος τῆς βοσκοπούλας περιγράφων ὁ συγγραφεὺς λέγει· «καθὼς ἦτο τὸ πρόσωπό της δροσερὸ καὶ ἄφθονα λουμένον σὲ ἡλιακὲς ἀκτίνες οὔτε τοῦ Ῥαφαήλου τὰ πιπέλα δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὸ ζωγραφίσουν»· ἂν δὲν ἤμην βέβαιος ὅτι ὁ Ῥαφαὴλ ἐτέθη ἐδῶ ἐκ βητορικῶν λόγων, ἀπλῶς ὡς σύμβολον ἀνυπερβλήτου ζωγραφικῆς πανσθενείας, θὰ

¹ Ἴδε σελ. 138.

παρετήρουν εἰς τὸν συγγραφέα ὅτι ἡ ψυχικὴ κατάστασις τῆς ἡρωίδος του καὶ ἡ ὅλη σκηνὴ ἔπρεπε νὰ ἐνθυμισθῇ εἰς αὐτὸν μᾶλλον τὸν Κορρέγιον. Τούτου κατ' ἐξῆς—καὶ αὐταὶ αἱ ἀγίαι του ἀκόμη—καὶ ἔχουσι φιλάρεσκον καὶ μειδιῶν τὸ στόμα, ὑγρὸν καὶ τηκόμενον τὸ βλέμμα, ἔρωτος δὲ φρικιάσεις διαθέουσι τὸ νωχελὲς καὶ περικαλλέστατον σῶμά των· ἄλλως δὲ—ἂν ὀπισθεν τῶν λέξεων ἐξῆ ὁ κόσμος τῶν πραγμάτων καὶ δὲν ἠνοίγετο τὸ κενόν—ὁ «Ἵπνος τῆς Ἀντιόπης», ἥτις κοιμάται ὑπὸ δένδρον μετὰ τοῦ μικροῦ ἔρωτος, παρέχων ὄχι μικρὰν ἀναλογία πρὸς τὴν ἐδῶ περιγραφομένην σκηνήν, θὰ ἔφερεν αὐτομάτως εἰς τὴν μνήμην τὸν Κορρέγιον.

11) *Σπέρνει ὁ Κατεργαῶς τὸν Μάρτην καὶ θερίζει τὸν Ἀπρίλην*. Ἐντὸς ἐπαρχιωτικοῦ καφενεῖου, τὴν παραμονὴν τῆς Πρωταπριλιάς, ὁ συμβολαιογράφος κῦρ Κοροῖδᾶς παίζει σκαμπίλι μετ' ἄλλων· παρέκει ὁ νήλυς μοίραρχος συνομιλεῖ μετὰ τοῦ κτηματίου Κατεργαῶ· ὁ μοίραρχος ἐρωτᾷ τίς εἶνε ὁ τόσος θορυβῶν καὶ ἀνατρέψας ἐν τέλει τὸ τραπέζιον διὰ τοῦ γρόνθου του· ὁ Κατεργαῶς τῷ λέγει μετὰ πονηρίας ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος συνηθίζει νὰ κάμνῃ ἀστεῖα, καὶ ἄτοπα μάλιστα, «ἐρχεται λόγου χάριν καὶ σὲ λέγει χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃς:—ἦλθν νὰ σοῦ κάμω τὴν διαθήκη σου». Τὴν ἐπαύριον, χωροφύλαξ «ἀσκακλεμμένος ἀπὸ τὸν Κατεργαῶν» φθάνει ἀσθμαίνων εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον τοῦ Κοροῖδᾶ καὶ λέγει ὅτι ὁ μοίραρχος τὸν προσκαλεῖ κατεσκευασμένος νὰ τῷ κάμῃ τὴν διαθήκη του. Ὁ συμβολαιογράφος τρέχει· ὁ μοίραρχος ἐνθυμηθεὶς τοὺς χθεσινούς λόγους καὶ νομίσας ὅτι ὁ Κοροῖδᾶς ἦλθε νὰ «κάμῃ ἀστεῖα» τὸν κρημνίζει ἀπὸ τὴν κλίμακα «ποῦ ἂν δὲν ἄφινε τὸ καλάμαρι γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ κάγκελο τῆς σκάλας θὰ μέτρει τὰ σκαλιὰ μπρούμυτα καὶ ἀνάσκαλα». Τότε ἐνεθυμήθη ὁ Κοροῖδᾶς ὅτι ἦτο Πρωταπριλιά.

Ἡ φάρσα αὕτη εἶνε γεγραμμένη εἰς ὠραίαν καὶ φυσικὴν δημηώδη γλωσσᾶν καὶ ἔχει τὸ ὕψος ἀβίαστον, ἀλλ' ὁ μῦθος εἶνε ἀσήμαντος καὶ μικροχαρῆς.

12) *Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος ἐνὸς περιοδικοῦ*. Ὁ συγγραφεὺς κατὰ τὴν ἐφηβικὴν του ἡλικίαν ἐν ὄνειρον εἶχε, νὰ γίνῃ συντάκτης περιοδικοῦ. Ἐπίκουρον εἰς τὰ σχέδιά του εὗρε συμμαθητὴν του, υἱὸν δημοσιογράφου· ἠγοράσθη χάρτης διὰ διακόσια ἀντίτυπα, ἐξυλογραφήθη ἡ ἐπικεφαλὴς, καὶ ἐξευρέθησαν τὰ τυπωτικά· ὕλη ὑπῆρχεν ἄφθονος. Ἄλλ' ὅτε οἱ δύο φίλοι εἰσῆλθον εἰς τὸ τυπογραφεῖον, τὸ ὅποιον ἐκεῖτο εἰς τὸ πλουσταρεῖον, διὰ νὰ τυπώσῃσι τὸ στοιχειοθετηθὲν περιοδικόν των εὗρον ἐπὶ τοῦ χειροπειστηρίου τὴν πλάκα τῆς ἐφημερίδος· «ὁ τολμῶν νικᾷ» λέγουσι, καὶ τὴν καταβιάζουσι· ἀλλ' ὦ φρίκη! ἡ πλάξ καταρρέει, οἱ δύο φίλοι τὴν ἐπαναθέτουσι περὶ τρομοῖς εἰς τὴν θέσιν της, ἐναρμόζοντες τυχαίως, ὅπως ὅπως, τὰ πεσόντα γράμματα.